
AZ ELFELEJTETT HERCEG

4.

TRIPICONI
SZTORI

IFJÚSÁGI SCI-FANTASY
SOROZAT

ROBIN O'WRIGHTLY

1. Pasquale

Szerettek volna leülni, de a nagy rendetlenségben nem volt hová, így kénytelenek voltak tovább járkálni reszkető tagokkal, már amennyire ez sikerült a kacathalmok között. Nem törődtek a porral és a kosszal, amely a ruhájukra ragadt, pedig az mostanra olyan vastagon ült meg a gyűrődésekben, hogy egy kisebb rázásra is elteltette volna körülöttük a levegőt.

– Két Ponti-fivér! Toma-Giovanni és... a testvérének nem tudjuk a nevét, csak azt, hogy P-vel kezdődik. Pietro? Paolo? Peregrino? Patrique...? Mi van, ha már ő is halott? Én ezt egyszerűen nem bírom feldolgozni – morfondírozott még mindig földöntúli hangulatban Beatrice.

– Nézzünk át minden fotót, dokumentumot, tárgyat, bármit, amit találunk – szólalt meg Larissa, felocsúdva az ólmos döbbenetből. – Kell, hogy legyen egy nyom, amiből kikövetkeztethetjük, mi történt vele.

Kihúztak minden egyes fiókot és óvatosan kivették a tartalmát, hogy nehogy a földre hulljon, majd egy talpalatnyi helyen leültek a puszta padlóra. Nem foglalkoztak a porral, pedig Beatrice egyre jobban fuldoklott, ugyanis kissé asztmás volt.

– Kinyitom az ablakot – állt fel Ludovica –, itt ötven éve egyetlen szellő sem járt. Ideje friss levegőt beengedni.

A szekrények titka ezer fotó, kézírásos füzet, gépelt dokumentumok és egyéb kis tárgyak formájában mutatkozott meg előttük. Remélték, hogy valahol találnak egy okmányt vagy akár születési anyakönyvi kivonatot, de a legjobban annak örültek, hogy Beatrice rálelt egy fekete, bőrkötéses naplóra a fényképek alatt.

Pasquale Ponti – volt ráírva igényes kalligráfiával.

– Na, most már van nevünk. P mint Pasquale – duruzsolta a kis naplóba merülve. – Mi történt veled, Pasquale bácsi?

– Napló? Milyen napló? Mutasd csak! – kapta ki a kezéből a nővére.

– Hé! Adod vissza! – méltatlankodott a majdnem negyven esztendőös húga, mint egy kisgyerek.

– Atyaisten, lányok! Viselkedjete! Ki tudja, mi lehet benne, úgyszólván mutassatok egy kis tiszteletet – torkolta le őket az anyjuk.

A Ponti-palotában a három asszony egészen délutánig kutatott a frissen megtalált szobában. A földön ültek, megfélemedtek a kávéról, dohányról, ebédre, de még a föld alatt kutatókról is. Utóbbiak helyzete ugyan nyugtalanította őket, de mivel nem tehettek értük semmit, igyekeztek elterelni a figyelmüket. Most sokkal könnyebb dolguk volt, mint máskor, mert olyan titokra derült fény, melynek minden atomját fel akarták fedezni.

Csak nézték, válogatták, pörgették az emlékek darabjait, falták a betűket, a fotókat és igyekeztek meglátni bennük a láthatatlan összefüggéseket. Könyékig túrtak és derékig ültek a régi misztériumban, a Ponti ikrek hagyatékában. Szállt körülöttük a por, de megelevenedett bennük egy fél

centenárium, egy sosem ismert fiatalember, Pasquale Ponti élete. Eddig azt hitték, egy lantida őst kell megkeresniük, ám hirtelen kettő lett belőle, és mintha a döbbenetnek és a kérdéseknek nem akart volna vége szakadni.

Toma-Giovanni múltját valamennyire ismerték. Tizenhat éves korától a Terra Tripicone-szárny egyik előkelő termében élte az életét, de édesöccse, aki talán mindössze pár perccel születhetett később, csak most mutathatta meg magát. Szakasztott olyan volt, mint az uralkodó nagyherceg, és csak az különböztette meg tőle, hogy ő sosem ülhetett a trónra. Ha lett is volna igazi trónus, a királyi fejdísz nem hordta már senki. Larissát sem koronázhatták meg soha. Toma-Giovannival elmúlt a hercegség királyi jellege, egészen mostanáig.

Pasquale Ponti elméletileg és gyakorlatilag is uralkodó nagyherceg lehetne, feltéve, hogy még él valahol.

Megtalálták a születési anyakönyvi kivonatát, amelynek édestestvérét az apjuknál látták. Ugyanaz volt, csak más név állt rajta, és igen, a születés pillanatát is tizenöt perccel későbbre datálták, mint a bátyjánál. Larissa elidőzött nagyanyja, a szülőanya neve mellett: Isabella Dubois-Ponti. Őt nem ismerték Beatricével, mert jóval a születésük előtt meghalt, de még az anyahercegné sem találkozhatott vele, olyan korán távozott az élők sorából. Pedig mennyit nézegették szelíd, szeretettel teli arcát a régi fotókon! Annyira jó lett volna megismerni, de hiába, ahogy szigorú nagyapjuk mondogatta: „nem lehet mindig az, amit akarunk”. Biztos, hogy ő sem szeretne volna elveszíteni a feleségét, de az élet végtelenül szeszélyes tud lenni, ha valamit nagyvonalúan ad, mást biztosan

könyörtelenül visszavesz. Az ő családjukat valahogy kegyetlenül félbevágta.

– Mi romlott el 1967-ben? – simogatta a falinaptárat Larissa elgondolkozva, miután felállt, hogy járjon egyet a szobában, és kinyújtóztassa zsibbadt tagjait.

Beatrice az anyakönyvi kivonatot babusgatta, miközben törökülésben ült a padlón.

– Nem tudom. A prágai tavasz és a párizsi egyetemi lázadások csak egy évvel később jöttek, így nem lehet politikai az ügy.

– Nincs meg Isabella halotti bizonyítványa?

A kormányzónő Ludovica felé fordult, aki megvonta a vállát. Értelemszerűen ő sem ismerhette Isabellát. A képen csak egy fiatal nőt láttak, eleinte ezért nem voltak képesek nagyanyának vagy anyósnak szólítani.

– Vele kapcsolatban semmit nem találtam apátok hagyatéka között – morzsolgatta a kezét Ludovica. – Mintha őt is kitörölték volna a létezők sorából. Egyszerűen fel sem tűnt, nem kerestem válaszokat, mert nem voltak kérdések... De most már vannak.

– Nem függ össze a kettő? – nézett föl most Beatrice. – Létezhet, hogy mindketten meghaltak? Ha igen, mi történt velük? Csak nem...? – csuklott el a hangja.

– Ugye nem azt akarod bemesélni, hogy szerinted Giovanni-Battista nagyapa hazudott a nagymama halála felől, és mikor kiderült, valahogy eltette láb alól a kisebbik fiát, majd megtiltotta apánknak, hogy a testvéréről beszéljen? Ez a tiszteletlenség netovábbja! – utasította rendre Larissa ellentmondást nem tűrő hangon.

Beatrice mélyet sóhajtott, mert elszomorodott, hogy félreértették a szavait.

– Én ilyet nem mondtam, Larissa! Csak egy gondolat volt, mert te is látod, hogy valamikor elfeleződött a család. Az is lehet, hogy miután a nagymama meghalt, az egyik fiú világgá ment. Előfordulhat, hogy pont a másik oldalról zártak ki minket, de fogalmam sincs, mi történhetett, csak próbálok a fejükkel gondolkozni, megérteni az ő helyzetüket. Esetleg nem is történt haláleset, csak egy szimpla válás, ahol az anya vitte az egyik fiát, míg a másik itt maradt – spekulált tovább.

– Jó, te se haragudj... Nagyapa szigorú volt, de nagyon szerette őket, ahogy minket is. Biztosan nem lett volna képes ártani senkinek – érzékenyült el a kormányzónő.

– Istenem, tudom! Csak egyszerűen nem áll össze a kép – erőltette az agyát a fiatalabb.

Közben az anyahercegné is felkelt a porból, két kezét gyerekei vállára tette, hogy megbékélhessenek, majd mosolygós hangon így szólt hozzájuk:

– Egy estebéd és egy kávé? Mit szóltok hozzá? Utána újult erővel visszatérhetünk a kutatásra.

– Igazad van – bólintott Beatrice. Larissa követte:

– De még mennyire!

– Tegyetek mindent vissza, hogy rend legyen – utasította őket az anyjuk.

A lázas felfedezés közepette nemcsak enni és inni felejtettek el, de arra sem emlékeztek, Beatrice mikor dugta el a zsebébe Pasquale bácsi naplóját és a közös képet Toma-Giovannival még '66-ból, pedig így történt.

Amikor anyja és nővére a fogadószobába mentek dohányozni, ő bevette magát a könyvtárba. A férje és a kislánya a lovardába mentek, hogy egy kicsit lazítsanak és távol töltsék az idejüket a mérhetetlenül feszült palotai légkörtől. Mikor látta, hogy nem jött utána senki, előhúzta a zsebéből a kicsent holmit és az asztalra tette.

Ez most az én időm – gondolta, mivel szeretett magában kutatni, a saját tempójában rájönni a titkokra. *Mit csináltál, Pasquale bácsi, amiért kitagadott a családotod?* – személyesítette meg a nagybátyját.

2. Egy kamaszfiú naplója

Beatrice kezébe vette a recés bőrkötésű füzetkét és kinyitotta az első lapnál.

Micsoda páratlanul szép kézírás! – ötlött elsőként a szemébe.

Valóban, a ma már csaknem hetvenesztendős, sosem ismert családtag férfi létére gyönyörűen írt, gyerekjáték volt végigolvasni a napjait. A megíráskor tizenhét éves lehetett, pont annyi, mint most Daniel.

1965. január 29. Ezen a napon kaptam prof. Adalbert Coigneau-tól ezt a füzetet, amiért jellesre végeztem a félévet. Elmondása szerint igen jót tesz a diákoknak, ha naplót írhatnak, mert fejleszti a jellemet és valamiféle rendszert alakít ki, ha leírjuk egy napunkat. Hát akkor lássuk! A diákkörben fotósként tevékenykedem, ma is volt egy kurzus. Kimentünk fotózni a havat, jó kis kihívás volt. Este 20 felülés, 10 fekvőtámasz, egy ideje csinálom, jót tesz az idegeknek.

Belepörgetett, izgalmasabb bejegyzést keresve.

1965. március 4. Az internátus megőrjít. Vagy csak tavasz van? Toma írt, végre valahára,

persze a mázlistája, neki szabad otthoni élete van, mert trónbitorló, én meg itt szenvedek. Menza: pocsek. Diákkör: túrhető. A. L. M. eljött velem sétálni a parkba, ez volt a napom fénypontja. Nem is jött a szememre álom éjfélig. 25 felülés, ugyanennyi fekvőtámasz. Ezután tudtam aludni.

Átlagos kamasznapló szokványos érzelmekkel – somolygott Beatrice épphogy megismert nagybátyján. De vajon mikor történt meg az a bizonyos eltűnés?

1966. szeptember 3. Utolsó évem kezdete, jön az érettségi, vizslát internátus! Jövőre sokkal puccosabb helyre megyek egyetemre, és magasról tojni fogok az egészre. Enyém lesz a világ! Pokolba az A. L. M.-féle nőekkel, akik nem látják a különbséget két iker között! Mostantól kezdve átnézek rajta, Tomát meg agyonvágom. F.t.: 75 db, f.ü.: 125 db, legalább egy kis állandóság az életben.

– Jesszusom, szegény apám! – suttogta kuncogva Beatrice. Nehezen állta meg, hogy ne nevéssen a történet abszurditásán: egy lány összekevert két majdnem ugyanolyan kinézetű fiút. Persze tudta, hogy kettejük közül az apjának semmi bántódása nem esett, csak Pasquale veszett el valahol, vagy elfelejtették...

Egy helyen szünetet látott az oldalak között, a srác egy ideig nem nyúlt a kéziratához. Azután egy sokkal

hevenyészettebb és idegesebb írásképet látott, sütött belőle a zavarodottság és a döbbségtelenség:

1967. április 16. 17 h 49 m – Mindenre emlékezni akarok ebből a napból. Hazudtak! Hazudtak nekünk tizenhat évig! Hazudtak Tomának és nekem tizenhat tetves évig! Elhazudták az anyámat. Elárulták a Pontifikátusokat! Mindenre emlékezni akarok! Anyám halálos beteg volt. Hagyták meghalni, elüldözték! Utána fogok menni, akárhol is legyen. Senki és semmi nem tarthat vissza! Az, aki az apámnak mondja magát, végképp nem!!!

– Atyaúrsten, Pasquale bácsi! Isabella után mentél? De hát hová? – susogta halkán, pedig a legszívesebben felkiáltott volna, elvégre mégis egy könyvtárban ült, a szokás hatalma pedig nagy volt.

Akkor vette észre, mikor az utolsó oldalhoz lapozott, hogy egy papírszél jobban kiállt, mint a többi. Nem tévedett, ezeket a sorokat már nem Pasquale Ponti írta, hanem egy asszony, vagy talán egy lány kézírása lehetett.

Szerelmeslevelet tűztél bele, te kis huncut? – mosolyodott el kislányosan Beatrice.

Valóban az volt, de nem egészen úgy, ahogy elképzelte. Lecsípte óvatosan a gemkapocs alól a megsárgult papírt és kihajtogatta, majd megszeppenten olvasni kezdte:

Fiaimnak, Toma-Giovanninak és Pasqualénak,

hitvesemnek, Giovanni-Battista nagy-
hercegnek,
akiket mindennél jobban szeretek és
mindörökké szeretni fogok

Drágáim és Szerelmem!

El kellett mennem. Sosem bocsátom
meg magamnak, de nem tehettem mást.
Nem mondhattam el, de tudom, hogy ha-
marosan meg fogok halni. Tudom, mert ér-
zem, mert látom a jeleit, melyekről nem
beszélhetek, nem beszélhettem soha...
Nem akartam, hogy lássátok, hogyan vég-
ződik... Bocsássatok meg!

Mire ezt olvassátok, én már messze ha-
jótam. Kérlek, ne keressetek! Isten tudja,
hol lelek gyógyulást... Ha meglelem, eskü-
szöm, visszatérek! De ha nem...

Gianni-Battim! Vigyázz a gyerekekre,
neveld fel őket tisztességgel, szeretettel,
ahogy csak tudod, emlékezz rám, hogy
örökké szerettelek, szeretlek és szeretni
foglak!

A Te Tündéred, Isabella

1950. augusztus 7. Minorisville
– Giovanni-Battista kezébe

Utóirat: Kérlek, a fiúknak ne mutasd meg ezt a levelet, csak ha már elmúltak tizenennyolc évesek!

Beatrice holtápadtan kiejtette a kezéből a levelet. A TÜN-DÉR szó jelentése megegyezett a latin AMATÁ-val. A *Terra Amata valaha Isabella lakóhelye lehetett!*

Remegő kézzel nyúlt a lehullott levélért és az ijedtében asztal alá hajított napló után is. Újból kinyitotta és igyekezett mindent végigolvasni az elejétől, tüzetesen, alaposan, azzal a kihívással, hogy ez mégiscsak egy közeli rokona titkos élete volt tele a saját lelki problémáival, testi megnyilvánulásaival és az akkori Ponti család viselt dolgaival.

A zavarodott bejegyzés után még volt egy pár nap:

1967. április 23. Napokig hánykolódtam, kínlódtam. Hogy tudtam meg? Az apámnak nevezett személy évekkal ezelőtt lezárta anyám szobáját kulccsal, sosem juthattunk be oda. Kegyeleti okokból megtiltotta. Én a múlt héten beszöktem. Anyám levelét a szobájában találtam meg, a budoárja mögött. Ráírták, hogy majd, ha elmúltunk tizenennyolc évesek, akkor adják oda nekünk. Hát elmúltunk. Kinyitottam. Ez volt az én vesztém! Tiszta szerencse, hogy a levelet az apánknak nevezett személy nem találta meg és égette el. Magamhoz vettem és elrejtettem. Ide, a naplóba tűztem. Tomának mondtam el egyedül, meg is mutattam. Nagy hiba volt! Nem hitt nekem, azt mondta, csak

kitaláltam, így állván bosszút azért a lányért. Már a nevére sem emlékszem, könyörgöm! Csak a zöld szemei és vérvörös ajkai feledhetetlenek. Olyan fontos ez? Anyám nevén felbuzdulva azt mondta, beárul apánknak, ha nem hagyom ezt abba. Teljesen megőrült! Azóta nem beszél velem. Nem tudok mit tenni.

1967. május 2. Ki kell derítenem, hova tűnt Anyuka. Betegséget színlelve maradtam itthon, amikor mindenki a lovas felvonulásra ment. Beszöktem megint a szobájába és kerestem, hátha ő is írt naplót. Annyi mindent nem találtak meg akkor, amikor kellett volna. De fogalmam sincs, hova rejthette.

1967. május 6. Egész éjjel újra és újra olvasom a levelét, már kívülről tudom. Ha Toma mégis megkaparintaná... Nem! Nem akar róla tudni, akkor csak az enyém.

1967. május 9. Felvettek Lausanne-ba! Ez jó ürügy lesz a lelépéshez. Még pár nap az érettségi, arra kell koncentrálnom, de utána belevetem magam a kutatásba.

1967. május 19. Toma még mindig nem beszél velem. Nem értem, miért nem hallgat meg, azt hittem, ha a levelet látja, megvilágosodik, de helyette elzárkózott. Egyszerűen nem értem.

Nem mondhatom meg neki, hogy elmegyek, mert azt sem értené. Annyira különbözünk lélekben, mintha nem is lennénk testvérek. Csak az arcunk egyforma, de minek? Időnként elsirotom a családomnak ezt a részét, de megyek anyám után, mert ez a küldetésem. Meg kell találnom őt. Annyit tudok róla, hogy a neve Isabella Dubois, a születési anyakönyvi kivonat szerint francia származású. Anyja neve ismeretlen, illetve nincs beírva. Születési ideje 1929, helye Lyon, tehát Franciaország, tehát csak oda mehetett, nem? 1950-ben tűnt el egyik nappól a másikra, amikor mi kétesztendősek lettünk a bátyámmal. Azt írta, halálos beteg volt. Meg kell tudnom, meggyógyult vagy elhunyt? Örökletes? Mi is meg fogunk halni idő előtt?

Larissa akkor nyitott rá a hűgára, amikor ő már majdnem a füzet végére ért.

– Tudtam ám, hogy lenyúltad, te kis kutató. Na, ide azzal a naplóval! – nyúlt felé huncut vigyorral, de Beartice kamaszos mozdulattal elcsapta a kezét.

Larissa odakéredzkedett mellé, hogy együtt böngésszenek tovább Pasquale ifjúkori életének történetében és újraolvassák az összes bejegyzést. Most megint gyerekek érezték magukat, ugyanazzal a lelkesedéssel és ismeretre szomjazással bújták a családi legendáriumot, ahogy Pasquale ötven évvel ezelőtt.

Az utolsó nap, amikor Pasquale papírra vetette gondolatait, így szólt:

1967. június 28. Megvan a repülőjegy.
Egyelőre Párizs, aztán Lyon. Csak oda. Jövök,
Anyuka. Várj rám!

A nővérek összenéztek.

– És lelépett... Ez szörnyű!

Testvérekként átéreztek, milyen lett volna adott esetben nekik elveszíteni egymást.

– De hát Apuka miért nem hitt el ebből semmit? – hitetlenkedett Beatrice, miközben indulatosan a hajába túrt. – Annyi éven át itt hevert az igazság a szeme előtt... Nem akarta megismerni? Miért?

– Fogalmam sincs! Bár érteném! És inkább kizártak minden nyugat-európai kapcsolatot, elsősorban a franciát, ahelyett, hogy megkeresték volna őket – morfondírozott Larissa, közben végigfuttatta pillantását a könyvtár magas, súlyos polcain.

– Gondolod, hogy féltek, mit fedeztek volna fel? – bökte meg a húga. – Meg kell találnunk Isabella, azaz a nagymama naplóját, ha tényleg létezik. Az ő lakrészét még úgysem tártuk fel.

A kormányzó gondterhelten sóhajtott.

– Igazad van! Nem merek belegondolni, mit találhatunk még...

– Nekem van egy sejtésem – morogta a húga. – Ha mi ugye mutánsok vagyunk, vagyis lantidák... Létezhet, hogy ő volt a perallantida ősünk?

– Nem kizárt, és megmagyarázná a rövid életét is a felszínen.

– Ha pedig így van, még inkább fel kell kutatnunk Pasquale bácsit, akárhol is legyen. Hátha minden kiderül.

– De most első Isabella naplója – bátorodott fel Larissa.

– Ha írt olyat.

– Ugyan már, abban az időben mindenki írt valamilyen feljegyzést.

Hamarosan Ludovica sietett be a könyvtár ajtaján. Egyenesen az asztalhoz tartott, ahol ültek.

– Hát itt vagytok? – dörögte ellentmondást nem tűrően. – Elvittétek apátok fényképét? Meg akartam nézni rajta valamit, de nem találok.

Beatrice nagyhercegnő mély levegővétellel nyugtázta, hogy nem kutathat egyedül a családi titkok után, de még a testvérével kettesben sem.

– Én tettem el. Tessék – nyújtotta át a fotót az anyjának.

Ludovica elővette olvasószemüvegét, hogy jobban lássa a fényképet.

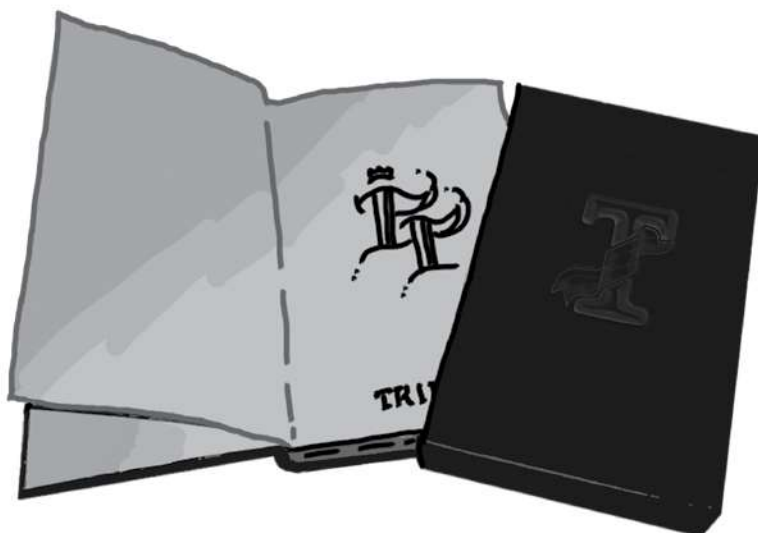
– Örülten hasonlítanak, és megmondom őszintén, eszembe jutott, hogy talán mégiscsak valami ordas játék ez az érzékeinkkel. De nem! Valóban ikrek, mert... Itt egy kis anyajegy a... nyakán, lent, oldalt, egészen a gallér szélénél. Nézzétek, egyedül Pasqualénak van. Apátoknak nincs – nyújtotta vissza a papírt a lányainak, és révedező, szórakozott tekintettel elfordult, hogy távozzon: – Csak ennyit akartam.

Látszott, hogy őt is rettenetesen megviselték az események.

A Ponti úrnőknek nem maradt más választásuk, mint egyetérteni: a felvételen valóban egyetlen anyajegy volt a különbség a két fiú között. De számukra a kamaszfiú

naplója is bizonyosság volt, ám ezt egyelőre nem merték megmutatni Ludovicának. Még hagyni akarták, hogy feldolgozza az elmúlt napokban őt ért benyomásokat.

Ha ugyan fel lehetett ezt dolgozni egyáltalán.

Támogasd a munkánkat!

Amennyiben egyetértesz a céljainkkal:

- szeretnéd, hogy minél több magyar nyelven írt magyar könyv szülessen,
- szeretnéd, hogy a fiatalok többet olvassanak, írjanak,
- szeretnéd, hogy külföldön is jobban elismerjék a magyar szerzők írásait,

akkor támogasd te is az MKMT mozgalom céljait, vagy egy adott projekt megvalósítását, lebonyolítását!

Válaszd ki mely projektet támogatod, és akár egy kis összeggel előremozdíthatod a megvalósulását!

<https://mkmt.hu/tamogass>

Facebook oldalunk: facebook.com/mkmtMozgalom
Instagram: <https://www.instagram.com/mkmtmozgalom/>
Levelezési cím: 2049 Diósd Hársfa utca 5/2.
Telefon: +36(30)499-34-77
email: info@mkmt.hu